

KOPRIVA NIKOLETT

KILENC PERC

*Kilenc perc után felriadtam. És hűlt helyét találtam.
Eltűnt. Azóta nem találkoztunk.*

– Álnok vagy! Álnok vagy! Mihaszna semmirekellő, aki csak magával törődik és el akarja érni, hogy mások is sajnálják! – rivallt rám álmomban szikrákat szórva, mérhetetlen indulattal.

Semmit sem értettem.

Minden olyan homályos volt.

– Egyáltalán ki vagy te? – kérdeztem. Szavaim visszhangzódtak a fehér lebegésben. Majd hirtelen minden elkezdett szürkülni.

Azóta is szürkék az álmaim.

Megingott, felszökött a magasba, s visszatérve egy tükröt fogott könnyed fehér kezeiben. Gonosz vigyor jelent meg arcán. Elém tartotta.

De... nem magamat láttam benne. Egy szakállas, kopott kalapos szivarozó vénember bámult vissza rám kajánul, megpogogtatva húsos ujjait. Értetlenkedve néztem, egy hang sem jött volna ki a torkomon.

És ő... felnevetett:

– Ni-ni! Hát te vagy az? Tényleg te?! – Szavai mély, fuldokló vihogásba torkolltak.

Nem értettem.

Nem értettem.

A tükröt tartó alak ezután két kezével törte darabokra keze tartalmát. Az öregember hangos nevetése fokozatosan elhalkult, szertefoszlott. Már csak a szilánkok maradtak... de belátva, hogy már soha többé nem lesznek egy egésszé, azok is eltűntek. Csak egy adag halvány port hagytak maguk után, több semmit.

Az alak kezéből pedig nem folyt vér. Nem, egyszerűen csak... egy percre elhalványultak az ujjai, ennyi volt, majd rögvest helyükre álltak...

Épségben.

– Anya, te vagy az? – kérdeztem kétségbeesetten – Anya!

Hangom hallatán közelebb jött. Tisztán és fehéren lebegett előttem hófehér arca.

Ekkor kellett belátnom: nem ismerem őt.

– Nem ismerlek!

Egy szót sem szólt hozzám. Némán állt előttem, s a szemeimet bámulta. Nem láttam benne haragot.

Nem láttam benne feszültséget.

Csak egy adag semmit.

Minden érzés, mit névvel lehetett illetni, elillant ködös lényéről. Félelmetes volt, mégis megnyugtató. Ijesztő, de tiszta.

– Egy ellentmondás vagy – suttopta.

Lehellete almaillatot sugalló szellőként foszlott szerte a szürke térben. Felhúzta a szemöldökét, pont úgy, ahogy a megelégedett emberek szokták, majd hátralépett.

Megjelent egy szál cigaretta a kezében.

Megszívta, és kitüsszentve a füstöt eggyévált vele... És elillant.

– Várj! – kiáltottam utána.

De csak önmagam visszhangja válaszolt kísértetiesen, idegesítő ismétléssel. Fülelmezhez tapasztottam a kezem.

Gyűlöltem visszahallani a saját hangom.

És akkor, abban a percben, hogy megfogant bennem ez a gondolat, hirtelen vad szél kerekedett.

– Én is gyűlölöm hallani a hangod! Én is! ... Én is! ... Én is! – dübörögte a vihar mennydörögve.

Gőzölgő dühvel száguldozott a semmiben, siralmas jövőt hordozva méhében. Nem bántott, csak körözött mellettem haragosan. Én meg csak álltam, nem éreztem félelmet.

Pár óra múlva elcsendesedett – nem tehetett mást.

Egy távolabbi zug felé vonszolta magát, és lepihent.

Vetett egy pillantást a messzi fekete ködben hempergő földgolyóra, megcsóválta a fejét, majd mély álomba szenderedett...

És én felkeltem. Kilenc perc... ennyi lehetett. Hült helyét sem találtam. Eltűnt.

Azóta nem találkoztunk soha többé.